LIBRIS | We know books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Ioana Socolescu
Corector: Dușa Udrea-Boborel
DTP: Simona Rădulescu

Without Merit, Colleen Hoover
Copyright © 2017 by Colleen Hoover
Originally published by Atria Books,
an imprint of Simon & Schuster, LLC

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2024, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-71-6

București, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOOVER, COLLEEN
Cu drag, Merit / Colleen Hoover ; trad. din lb. engleză de Cristina Stan. - București : Epica, 2024
ISBN 978-606-9713-71-6

I. Stan, Cristina (trad.)

821.111

COLLEEN HOOVER

CU DRAG, MERIT

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

Editura Epica, București, 2024

LIBRIS | We know books

Capitolul unu

Am o colecție impresionantă de trofee pe care nu le-am câștigat.

Pe majoritatea le-am cumpărat din magazine secondhand sau de pe la târguri de vechituri. Pe două dintre ele le-am primit de la tata, când am împlinit șaptesprezece ani. Doar pe unul l-am furat.

Trofeul meu furat mă încântă cel mai puțin. L-am luat din dormitorul lui Drew Waldrup, imediat după ce s-a despărțit de mine. Eram împreună de două luni și îi dădusem voie, pentru prima oară, să-și strecoare mâna sub tricoul meu. Tocmai când mă gândeam cât de plăcută e senzația, Drew s-a uitat la mine și mi-a zis:

— Nu mai vreau să fim împreună, Merit.

În timp ce eu mă bucuram că mâna lui îmi atinge sânul, Drew se gândea că nu mai vrea să-l atingă niciodată. Cu fruntea sus, m-am retras de sub el și m-am ridicat de pe pat. După ce mi-am aranjat tricoul, m-am îndreptat spre un raft cu cărți

LIBRIS We know books

și am luat de pe el cel mai mare trofeu al lui Drew. El n-a scos nicio vorbă. Mi-am zis că, dacă tot îmi dă papucii în timp ce mă pipăie, ar trebui măcar să primesc un trofeu pentru treaba asta.

Acel trofeu pentru câștigarea unui campionat regional de fotbal a dat startul colecției mele. Apoi, de fiecare dată când treceam prin ceva nasol, cumpăram trofee la întâmplare, la vânzări de bunuri folosite sau din magazine secondhand.

N-am reușit să obțin permisul de conducere? M-am consolat cu un trofeu pentru primul loc în competiția de aruncare a greutății.

Nu m-a invitat niciun băiat la balul celor din clasa a unsprezecea? Am făcut rost de trofeul pentru cea mai bună distribuție într-o piesă cu un singur act.

Taică-miu a cerut-o de nevastă pe amanta lui? Mi-a venit în ajutor trofeul campionatului Ligii Mici.

Au trecut doi ani de când am șterpelit prima dată un trofeu. Acum am douăsprezece. Dar, după ce Drew Waldrup m-a trimis la plimbare, mi s-au întâmplat mai mult de douăsprezece chestii nasoale. În mod surprinzător, e cam complicat să găsești trofee pe care alții nu le mai vor. De aceea stau acum într-un magazin de antichități, cu ochii la trofeul pentru locul șapte, obținut la un concurs de frumusețe. Mi-l doresc de când l-am văzut prima oară, acum șase luni. Are aproape jumătate de metru în înălțime și a fost oferit la un concurs din Dallas, din 1972, numit Boots and Beauties.

Trofeul îmi place datorită numelui ridicol al concursului, dar adevăratul motiv pentru care mă încântă este faptul că

are în vârf o statuetă placată cu aur, care reprezintă silueta unei femei. Poartă o rochie de gală, o coroniță și o pereche de cizme cu pinteni. Totul cu privire la trofeul ăsta e absurd. Mai ales prețul lui: 85 de dolari. Am început să strâng bani pentru a-l cumpăra încă de când am pus ochii pe el. Acum, în sfârșit, am destui ca să-l cumpăr.

Îl iau și mă răsucesc spre casa de marcat. Observ un tip la etajul doi al magazinului. Stă aplecat peste balustradă și se holbează la mine. Își sprijină relaxat bărbia în palmă. Pare că stă de ceva vreme în poziția aia. Îmi zâmbește imediat ce privirile ni se întâlnesc.

Îi întorc zâmbetul. Nu prea îmi stă în fire să fac așa ceva. Nu sunt genul de fată care flirtează și, cu siguranță, nu știu cum să reacționez când cineva flirtează cu mine. Dar zâmbetul lui e plăcut și, în plus, nici măcar nu ne aflăm la același etaj, deci nu mă tem că s-ar putea isca o situație jenantă.

— Ce faci? îmi strigă el.

Mă uit peste umăr, ca să verific dacă mie mi-a vorbit. Poate că vorbește cu cineva din spatele meu. Dar, în afară de o mamă care și-a făcut curaj să intre în magazin împreună cu băiețelul ei, nu mai e nimeni în apropierea mea. Iar femeia și copilul stau cu fața în direcția opusă. Asta înseamnă că mie mi-a pus întrebarea.

Mă uit din nou la el. Stă în aceeași poziție. Surâsul lui nu a dispărut.

Îi răspund:

— Cumpăr un trofeu.

LIBRIS We know books

Am impresia că are un zâmbet plăcut, dar e un pic cam departe ca să-mi dau seama dacă băiatul ăsta mă atrage cu adevărat. Încrederea lui în sine chiar este atrăgătoare. Are păr negru, puțin ondulat și ciufulit. Însă n-o să-l judec din cauza asta, mai ales dat fiind că, de ieri-dimineață încoace, nu m-am mai pieptănat. Poartă un hanorac gri, cu mânecile suflecate până deasupra coatelor. Brațul în a cărui palmă își sprijină bărbia este acoperit de tatuaje, însă de aici nu pot să le disting. Pare un pic prea tânăr și un pic prea tatuat ca să scotocească după obiecte vechi, dimineața, într-o zi lucrătoare. Dar cine-s eu să-l condamn? La urma urmei, acum ar trebui să fiu la școală.

Îi întorc spatele și mă prefac că-mi văd mai departe de cumpărături, dar sunt conștientă că stă cu ochii pe mine. Încerc să-l ignor, și totuși ridic din când în când privirea spre el, ca să mă asigur că e tot acolo.

Poate că lucrează în magazinul de antichități și de aceea zăboveşte în același loc. Totuși, asta nu explică de ce nu-și dezlipeşte privirea de mine. Dacă așa înțelege el să flirteze, e un mod ciudat de a face avansuri cuiva. Din păcate, pe mine mă atrage ceea ce e neconvențional, straniu. Cât timp mă uit prin magazin mă străduiesc să par impasibilă, deși în realitate sunt foarte tulburată. Îi simt privirea la fiecare pas. Privirile pătrunzătoare n-ar trebui să aibă o greutate propriu-zisă, dar simt că pașii mi se îngreunează tocmai pentru că știu că el e cu ochii pe mine. Am senzația că un bolovan îmi apasă stomacul.

Deja m-am uitat la toate obiectele din magazin. Încă nu vreau să plătesc pentru produs și să plec. Jocul ăsta îmi place prea tare.

Învăț la o școală publică mică, într-un oraș foarte mic. Iar când zic „mic", e puțin spus. În școala noastră sunt cam douăzeci de copii la fiecare nivel educațional. Nu într-o singură clasă, ci la un singur *nivel*.

În clasa mea — a douăsprezecea — sunt douăzeci și doi de elevi în total. Douăsprezece fete și zece băieți. Opt dintre băieți mi-au fost colegi de clasă încă de când aveam cinci ani. Din cauza acestui fapt, numărul tipilor cu care aș putea ieși la întâlniri se micșorează mult. E greu să ți se pară atrăgător un băiat cu care ai petrecut aproape fiecare zi din viața ta, de când erai de-o șchioapă.

Habar n-am cine e tipul ăsta, care își concentrează atenția doar asupra mea. Din simplul motiv că nu-l cunosc, sunt mai atrasă de el decât de oricare băiat din școala mea.

Mă opresc pe un culoar. În mod clar, este vizibil din punctul lui de observație. Mă prefac interesată de unul dintre semnele expuse pe raft. E un semn vechi, alb, care are cuvântul MĂCIUCĂ scris pe el și o săgeată care indică spre dreapta. Pufnesc în râs. Lângă el e un alt semn vechi. Pare să fi fost luat dintr-o benzinărie. Pe el scrie LUBRIFIANT. Mă întreb dacă cineva a pus în mod intenționat semnele astea laolaltă, ca să facă o aluzie sexuală, sau dacă e ceva întâmplător. Dacă aș avea suficienți bani, le-aș cumpăra și aș începe o colecție de semne sugestive sexual, pe care le-aș ține în camera mea. Însă obiceiul meu de-a colecționa trofee este deja destul de costisitor.

Băiețelul pe care l-am observat acum câteva minute a dat o raită prin magazin, împreună cu mama lui. Acum stă la câțiva metri de mine. Pare să aibă vreo patru ani. E de-o seamă cu

LIBRIS We know books

Moby, fratele meu mai mic. Mama băiatului l-a avertizat de câteva ori să nu atingă nimic, și totuși îl văd că ia un porcușor de sticlă de pe raftul din fața noastră. De ce or fi copiii atât de atrași de lucrurile fragile? Ochii îi sclipesc în timp ce îl studiază. Apreciez faptul că pentru el e mai important să-și satisfacă propria curiozitate decât să asculte de mama lui.

— Mami, îmi cumperi asta?

Mama lui e la distanță de un culoar, scotocind printr-un teanc de reviste vechi. Nici măcar nu se răsucește ca să vadă ce ține fiul ei în mână. Pur și simplu îi răspunde cu *nu*.

Privirea băiatului se întunecă imediat. Se încruntă și pune porcușorul la loc pe raft. Dar mâinile lui micuțe sunt stângace. Porcușorul îi alunecă dintre degete și se sparge la picioarele lui.

— Nu te mișca! îi zic.

Ajung lângă el înaintea mamei lui. Mă aplec și încep să adun cioburile. Femeia îl smucește și îl trage deoparte, ca să-l ferească de sticla spartă.

— Ți-am zis să nu atingi nimic, Nate!

Băiețelul se uită lung la cioburi, de parcă tocmai și-a pierdut cel mai bun prieten. Mama lui duce o mână la frunte, cu un gest de frustrare ostenită, apoi se apleacă și mă ajută să strâng cioburile.

— Nu el e de vină, îi spun femeii. Eu l-am spart.

Se uită în spate, la fiul ei, care mă privește ca și cum nu-și dă seama dacă îl supun la vreun test. Îi fac cu ochiul, iar în clipa următoare femeia se răsucește din nou spre mine.

Îmi continui explicația:

— N-am observat că băiatul era aici. M-am ciocnit de el, apoi a scăpat porcușorul.

Femeia pare surprinsă și, poate, chiar puțin vinovată pentru că a presupus că fiul ei este de vină. Scoate un sunet care-i trădează surpriza și mă ajută cu strânsul cioburilor mai mari. Bărbatul care stătea la casa de marcat când am intrat în magazin apare cu o mătură și un făraș și ne spune:

— Mă ocup eu.

Apoi ne face semn spre un perete, unde scrie: DACĂ SPARGI, PLĂTEȘTI.

Femeia își ia băiețelul de mână și se îndepărtează. El îmi aruncă o privire peste umăr și îmi surâde. Zâmbetul lui merită să iau vina asupra mea. Mă întorc spre tipul cu mătura.

— Cât costă porcușorul?

— 49 de dolari. Dar o să-ți iau doar 30.

Oftez. Nu sunt sigură că merită să irosesc 30 de dolari pe zâmbetul băiețelului. Duc trofeul înapoi la locul lui și iau un altul, mai ieftin și mai banal. Îl duc la casă. Plătesc pentru porcușorul spart și pentru trofeul menit câștigătorului premiului întâi la bowling. După ce tipul îmi înmânează sacoșa și restul, mă îndrept spre ieșire. Exact când dau să deschid ușa, îmi aduc aminte de tipul de la etaj. Mă uit în sus înainte să ies, dar băiatul a dispărut. Această constatare mă face să mă simt și mai aiurea.

Ies din magazin și traversez strada, mergând spre una dintre mesele de lângă fântână. Deși locuiesc de-o viață în districtul Hopkins, ajung rar în piațetă. Nu știu de ce. Locul ăsta a început să-mi placă de când au instalat niște semne ciudate,

LIBRIS We know books

pentru trecerile de pietoni. Pe indicatoare a fost zugrăvită imaginea unui bărbat stilizat, care traversează strada, dar piciorul lui e ridicat atât de sus, încât parcă ar fi un actor jucând într-un spectacol al grupului de comedie Monty Python.

În piațetă sunt două toalete publice, instalate acum câțiva ani. Din exterior, structurile de sticlă seamănă cu două cuburi mari, alcătuite din oglinzi, dar care din interior permit să vezi ce se petrece afară. E neliniștitor că oamenii care stau pe toaletă se pot uita cum mașinile trec pe stradă, în timp ce ei își fac nevoile. Însă pe mine mă atrag lucrurile neobișnuite, așa că mă număr printre puținii oameni care se mândresc cu toaletele acestea stranii.

— Pentru cine e trofeul?

Că tot vorbeam despre atracția față de chestii neobișnuite...

Tipul din magazinul de antichități stă lângă mine. Acum pot să spun cu certitudine că îl are pe vino-ncoa'. Ochii lui au o nuanță unică de albastru-deschis. E prima trăsătură care iese în evidență. Par că nu se potrivesc cu pielea lui măslinie și cu părul foarte închis la culoare. Mă holbez preț de o clipă la părul lui. Nu cred c-am mai văzut vreodată un păr atât de întunecat, la o persoană cu ochi așa de albaștri. Mi se pare un pic bulversant.

Îmi zâmbește la fel ca adineauri, când stătea sprijinit de balustradă, în magazin. Mă întreb dacă surâde tot timpul. Sper că nu. Îmi place gândul că, poate, îmi zâmbește fiindcă nu se poate abține. Face semn spre sacoșa din mâna mea. Îmi amintesc brusc că mi-a pus o întrebare despre trofeu.

— A, da! L-am cumpărat pentru mine!

Își înclină capul într-o parte. Nu-mi dau seama dacă se simte amuzat sau mirat.

— Colecționezi trofee pe care nu le-ai câștigat?

Dau aprobator din cap. Băiatul râde ușor, abia auzit, ca și cum vrea să-și păstreze râsul pentru sine. Își bagă mâinile în buzunarele de la spate ale jeanșilor.

— De ce nu ești la școală la ora asta?

Nu mi-am dat seama cât de evident este că încă sunt elevă de liceu. Îmi las sacoșa pe masa de lângă noi și mă descalț de sandale.

— E o zi frumoasă. N-am vrut să stau închisă într-o sală de cursuri.

Mă îndrept spre fântâna din beton. În realitate, nu e tocmai o fântână. E doar o bucată plată, în formă de stea, turnată din beton. Apa țâșnește din găurile din jurul betonului și se prelinge spre mijlocul stelei. Pun o talpă pe una dintre găuri și aștept atingerea apei.

Suntem în ultima săptămână din octombrie, deci vremea e prea rece pentru ca puștii să se joace în apă, așa cum fac în timpul verii. Dar încă nu e atât de frig încât să nu-mi ud puțin picioarele. Îmi place când apa îmi atinge talpa. Dat fiind că nu am bani să merg la salonul de cosmetică, pentru o pedichiură, să mă las udată pe picioare e o alternativă binevenită.

Tipul mă urmărește. Încep să mă obișnuiesc cu prezența lui. Am senzația că băiatul ăsta a devenit umbra mea, doar că puțin mai atrăgătoare decât mine. Nu mă uit direct la el. Se descalță, cu un aer nonșalant. Vine lângă mine și își apasă talpa pe o gaură.

LIBRIS We know books

Trag cu ochiul spre brațul lui, ca să-i văd mai bine tatuajele. Am avut dreptate: doar brațul stâng este tatuat. Pe cel drept nu are absolut niciun desen. Dar tatuajele lui nu sunt așa cum mă așteptam. Par făcute la întâmplare și nu au nicio legătură între ele. Unul ilustrează un prăjitor de pâine minuscul, din care iese o felie de pâine. Îl are pe partea din afară a încheieturii. Observ un ac de siguranță aproape de cot. Cuvintele „E rândul tău, Doctore" se întind pe antebraț. Privirea mea urcă. Băiatul se uită la propriile picioare. Sunt cât pe ce să-l întreb cum îl cheamă, dar apoi, brusc, apa îmi lovește talpa. Râd și mă retrag. Urmărim amândoi cum jetul de apă țâșnește spre centru.

După aceea apa îi atinge piciorul, dar el nu reacționează. Pur și simplu se uită lung în jos, până când jetul de apă se mută la gaura alăturată. Își ridică privirea. De data asta nu zâmbește. Seriozitatea care i se citește pe chip îmi provoacă o strângere de inimă. Când vorbește, îi sorb fiecare cuvânt.

— Dintre toate locurile în care am putea fi, suntem chiar aici. În același timp.

În voce i se ghicește amuzamentul, și totuși tipul are o expresie uluită. Scutură din cap și face un pas spre mine. Își ridică brațul tatuat și îmi dezmiardă o șuviță de păr. Gestul e intim și neașteptat, la fel ca scena din această clipă, însă nu mă deranjează deloc. Vreau să repete gestul, dar brațul lui coboară.

Nu-mi amintesc să mă fi privit cineva vreodată așa cum mă privește el în această clipă: de parcă îl fascinez. Știu că nu ne cunoaștem deloc și că, probabil, legătura care pare să se fi

înfiripat între noi se va evapora imediat ce vom purta prima noastră conversație serioasă. Poate voi descoperi că e nesimțit sau el mă va considera ciudată, după care situația va deveni stânjenitoare și amândoi vom fi foarte bucuroși să ne vedem fiecare de drumul lui. Așa decurg de obicei interacțiunile mele cu băieții. Dar în clipa asta, a nu ști despre el decât faptul că mă privește atât de pătrunzător îmi permite să-mi imaginez că el e perfect. Îmi imaginez că e isteț, respectuos, amuzant și că are o fire de artist. Dacă ar fi tipul perfect, ar avea toate aceste calități. Atâta vreme cât stă în fața mea, mă mulțumesc să-mi închipui că le are pe toate.

Mai face un pas spre mine. Brusc, mi se pare că i-am înghițit inima — mă pomenesc că în pieptul meu răsună mai multe bătăi decât ar fi normal. Ochii îi coboară spre gura mea. Sunt sigură c-o să mă sărute. Sper să o facă. Având în vedere că am schimbat cu el doar câteva vorbe, e ciudat că-mi doresc așa ceva. Dar uite că vreau să mă sărute în timp ce-mi imaginez că băiatul ăsta e fără cusur, fiindcă asta ar însemna că și sărutul lui e perfect.

Îmi atinge ușor încheietura. Mie îmi pare mai degrabă că-mi strânge plămânii în pumni. Mă trec fiorii. Degetele lui îmi urcă pe braț. În cele din urmă, se opresc pe gâtul meu.

Mi s-au înmuiat picioarele. Nici nu știu cum de mai pot sta dreaptă. Îmi las capul pe spate. Gura lui e doar la câțiva centimetri distanță, ca și cum ar ezita. Zâmbește și murmură:

— Mă îngropi.

Habar n-am ce înseamnă cuvintele astea, dar îmi plac. Îmi place cum buzele lui se ating delicat de ale mele imediat

LIBRIS We know books

după ce le rostește. Am avut dreptate: sărutul ăsta e perfect. Seamănă cu cele din filmele vechi, în care eroul își apasă mâna pe talia eroinei, iar ea își arcuiește spatele sub sărut, în timp ce bărbatul o trage spre el. Exact așa e sărutul nostru.

Mă trage spre el. Limba lui mi se strecoară printre buze. Și, exact ca în filme, brațele îmi atârnă de-o parte și de alta a corpului, până când îmi dau seama cât de mult îmi doresc ceea ce se petrece. Îi răspund, în sfârșit, la sărut. Are gust de înghețată cu mentă. E minunat. Momentul ăsta se numără printre cele mai frumoase dintre toate câte am trăit. E pe același loc cu savurarea unui desert. E aproape comic: acest străin mă sărută ca și cum ar fi ultimul lucru pe care își dorește să-l facă înainte să moară. Mă întreb ce anume i-a dat ghes să facă un asemenea gest.

Îmi cuprinde fața în palme. Ai crede că avem tot timpul din lume. Sărutul lui nu e pripit. Cu siguranță, nu-i pasă că suntem în public. Stăm în mijlocul piațetei. Deja am fost claxonați de doi șoferi.

Îi cuprind gâtul cu un braț. O să-l las să mă sărute oricât de mult vrea. În clip asta n-am de mers în altă parte. Chiar dacă ar trebui să fiu în altă parte, mi-aș anula planurile, doar ca să am parte de sărutul lui.

Exact în clipa când își trece degetele prin părul meu, apa îmi țâșnește sub tălpi. Surprinsă, scot un mic țipăt. El râde, dar nu se desprinde din sărut. Ne udăm, pentru că piciorul meu nu acoperă în întregime jetul, însă nu ne pasă. Așa, latura absurdă a sărutului nostru iese în evidență.

Când telefonul lui sună, scena devine și mai caraghioasă. Bineînțeles că suntem întrerupți tocmai acum! Clipa era prea perfectă.

Se trage înapoi, cu o expresie deopotrivă mulțumită și înfometată. Își scoate mobilul din buzunar și se uită la el.

Îmi zice:

— Ți-ai pierdut telefonul sau e o glumă?

Ridic din umeri. Habar n-am ce anume crede el că ar fi o glumă. Faptul că i-am permis să mă sărute? Faptul că îl sună cineva exact când ne sărutăm? Râde și duce telefonul de ureche.

— Alo?

Zâmbetul lui dispare. Pare derutat.

— Cu cine vorbesc?

Tace câteva secunde, după care îndepărtează telefonul de ureche și se uită la ecran. Apoi se uită la mine.

— Vorbesc serios! E o farsă?

Nu știu dacă vorbește cu mine sau cu persoana de la telefon. Ridic iar din umeri. Duce din nou mobilul la ureche și se îndepărtează puțin.

— Cine e la telefon?

Scoate un hohot de râs agitat și începe să-și maseze ceafa.

— Dar ești chiar aici, în fața mea.

Pălesc când îi aud vorbele. În acest moment ridicol, lângă acest băiat necunoscut, rămân complet fără viagă. Mă simt precum o copie ieftină a lui Honor Voss, sora mea geamănă. Fata cu care — din câte deduc — băiatul discută în clipa de față.

LIBRIS We know books

Îmi acopăr fața cu o mână și îi întorc spatele. Îmi iau sandalele și sacoșa. Sper că voi reuși să mă îndepărtez cât de mult pot, înainte să înțeleagă că fata pe care tocmai a sărutat-o nu e Honor.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta! Tocmai l-am sărutat pe iubitul soră-mii.

Sigur că n-am făcut-o intenționat. Honor nu prea stă mult pe-acasă în ultima vreme. Am bănuit că, de curând, sora mea a început să iasă la întâlniri cu un alt tip. Dar, dintre toți băieții de pe lumea asta, tocmai el s-a nimerit să fie iubitul soră-mii! Iuțesc pasul, însă nu reușesc să mă îndepărtez suficient de repede. Îl aud alergând în spatele meu.

— Hei!

A crezut că sunt ea. De-asta mă urmărea cu privirea, în magazin. De-asta m-a întrebat de ce nu sunt la școală. Dacă o cunoaște suficient de bine pe Honor încât s-o sărute, știe că ea n-ar chiuli niciodată.

Acum totul are noimă. Nu a fost vorba despre o legătură întâmplătoare, înfiripată între doi străini. M-a confundat cu iubita lui. Am fost o mare fraieră pentru că nu mi-am dat seama imediat ce se întâmplă.

Mă apucă de cot. N-am de ales — mă răsucesc cu fața spre el. Vreau să-i spun clar că Honor nu trebuie să afle niciodată despre ce s-a petrecut între noi. Când ni se întâlnesc privirile, nu se mai uită la mine ca și cum l-aș fascina. Se holbează la telefon, apoi la mine, din nou la telefon, după care îmi spune:

— Îmi cer scuze! Am crezut că ești...

— Te-ai înșelat!

I-am vorbit răstit, cu toate că greșeala lui a fost nevinovată.

Eu și Honor suntem identice, dar, dacă ar cunoaște-o câtuși de puțin pe sora mea geamănă, ar trebui să știe că ea n-ar permite niciodată să fie văzută în public arătând așa cum arăt eu acum. Nu sunt deloc machiată, am părul ciufulit și port aceleași haine pe care le-am purtat ieri.

Își pune telefonul în buzunar, dar începe să sune iar. Când îl scoate, observ numele lui Honor pe ecran. Îi iau repede mobilul și glisez pe ecran, ca să răspund la apel.

— Bună!

Honor izbucnește în râs.

— Merit? Ce se întâmplă? De ce ești cu Sagan?

Sagan? Până și numele lui e perfect.

— Păi, nu sunt. Pur și simplu am... dat peste el, din întâmplare. A crezut că eu sunt tu, dar apoi ai sunat și... Hai să zicem că era confuz.

Spun toate astea în vreme ce îl fixez cu privirea pe Sagan. El mă privește drept în față. Nici măcar nu încearcă să-și recupereze telefonul. Honor râde iar.

— Ce haios! Mi-ar fi plăcut să-i văd fața când și-a dat seama de încurcătură.

Răspund pe un ton cât mai neutru:

— Avea o expresie supercomică. Ar fi trebuit să-ți avertizezi iubitul că ai o soră geamănă.

Îi înapoiez lui Sagan telefonul și fac câțiva pași în spate. Nu mă scapă din ochi.

Îi șoptesc: